

Szeretet

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA

2009. szeptember

9. szám

Új sorozat: XX. évf.

Alapítási év: 1921

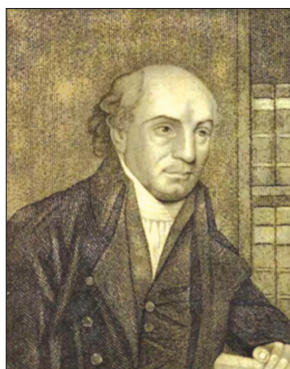

Az őszi hálaadó vasárnapon tartunk gyűjtést a **hegyközszentimrei gyülekezet** támogatására. A hirdetés és az építkezés története lapunk 2. oldalán olvasható. A mellékelt képen a leendő imaház pirosban álló épülete látható.

Fotó: Sz.

A XIX. századot nemcsak a teológiai liberalizmus jellemezte, hanem egy missziói buzgóság is, amellyel a keresztyén hitet az Európán kívüli gyarmatokon is terjesztették. A mozgalom elindítása és képviselése **William Carey** nevéhez fűződik. A „400 éves a baptista misszió” sorozat a lapban a megszokott helyen olvasható.

„Mire a falevelek lehullanak...” –

II. Vilmos hajdani német császár mondásával indul az iskolakezdésre szánt cikkünk.

„Azóta sok nyárra sok ősz következett. Most újra hullanak a falevelek. Vajon mit hoznak magukkal? Mire mutatnak, mire tanítanak sárgászvörös, vagy rozsdabarna erezetükkel, apróbb-nagyobb méretükkel?”

(Veress Efraim lp. írása a 3. oldalon)

„Pengetős hangszeren viszonylag könnyen megtanul egy gyerek játszani, de mégis nagyon hasznos segédeszköz arra nézve, hogy az ifjabb nemzedék korán szerves részévé és szolgálójává váljék a gyülekezetnek.” – mondotta a szilágyperecseni újraalakult zenekar (a fotón) tanítója-vezetője, Borzási István lelkipásztor. (Interjú a 12. oldalon)

Hálaadónapi gyűjtés a hegyközszentimrei gyülekezet számára

Felhívjuk a kedves testvérek figyelmét, hogy az őszi hálaadó nap alkalmából országos gyűjtést tartunk a **HEGYKÖZSZENTIMREI** imaház építésének megsegítésére.

Az erre a célra összegyűlt pénzbeli adományokat kérjük a szövetség nagyváradi irodájába eljuttatni.

A SZÖVETSÉG ELNÖKSÉGE

Hegyközszentimre a Beretyó folyó mentén Szalárd községhez tartozó kis település. A gyülekezet Kornya Mihály munkássága révén jött létre és már 1890-ben felépült a baptista imaház. A szentimerei gyülekezet 2006-ban körzeti átalakulások nyomán egyedül maradt lelkipásztorával Ifj Szabó Mihály testvérrel.

Jelenleg a gyülekezetnek 46 tagja van, amelyből 16 özvegy és 60 éven felüli testvérnő.

Több mint egy évszázad után a gyülekezet épülete nagyon megromlott, mivel akkor még kezdetleges építőanyagokból (beton nélküli fundamentum és a falak vájogból) készült. Napjainkra mind a tetőszerkezet mind a salétromos falak közveszélyessé váltak. Ezért 2005-ben a gyülekezet határozata alapján lépéseket tettünk egy standard kápolna-programba való felvételre. Sajnos a kérésünket visszautasították, de ekkor már az új épület fundamentumát megöntöttük és a szükséges engedélyeket beszereztük. Ez a döntés nagy csalódást és szomorúságot hozott. Ezután a gyülekezet tagjaival elhatároztuk, hogy csak folytatjuk az építkezést – hit által. A következő lépéseket az „özvegy asszonyok két fillérével” és néhány fiatal házaspár önkéntes adományából tettük. Így a 2008-as év végére az Úr megáldotta munkánkat, többszöri kölcsönfelvételek és helyi rendkívüli gyűjtések által – sikerült pirosba felhúzni és tető alá tenni az új épületet.

Szeretnénk minél hamarabb befejezni az új imaházunk építését és megnyitni – az Úr nevének dicsőségére, tiszteletére és az üdvösség keresők részére. Sok munka van még hátra, és az erőnk is fogytán van, ezért az énekíróval együtt kérjük: „*Segítsünk Siont építeni, kicsik, gyengék legyünk bár, Jézusban fogunk mi bízni, nála segedelem vár.*”

Testvéri szeretettel: **ifj. Szabó Mihály lelkipásztor és Nagy Miklós elöljáró**

Teológiai továbbképzés volt Nagyváradon

A TCM-intézet két tanfolyamot tartott Nagyváradon.

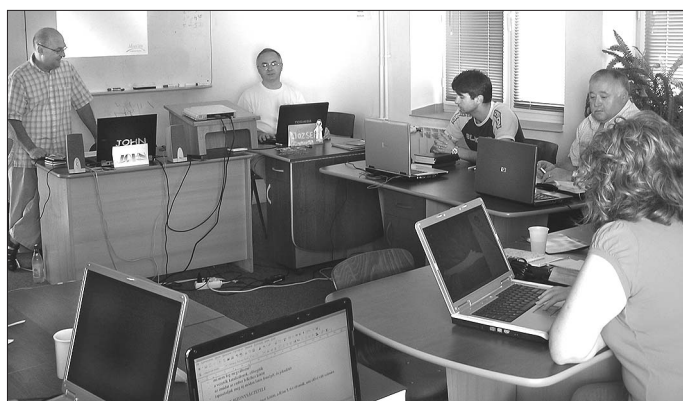
Az elsőnek lehettem a hallgatója július 6-10. között.

Témánk: „*Az istentisztelet teológiája és gyakorlata*” volt.

Tanárunk: John T. Sarno Amerikából érkezett.

Több országban, számos éven át tanította a velünk is közölt anyagot. Ez lehetővé tette, hogy megismerhesse a különféle népek és evangéliumi felekezetek ide vonatkozó elméletét és gyakorlatát is. Máskülönbén a saját, több ezer tagú gyülekezetében az istentiszteletek gondos és alapos megtervezésével, előkészítésével és kivitelezésével foglalkozik hosszú időn át. Munkáját teljes szívvel Istenért végzi. Tanításából megjegyeztem, hogy az igeszólók és karmesterek után a legmagasabb elvárásokat a dicsőítő csoportok tagjaival szemben kell érvényesítenünk. Elengedhetetlen követelmény az egyértelműen jó hírnevük, szellemi egységük, az elmélyült imaéletük, a hosszú távú hűségük és engedelmisségük.

A fordítás igényes munkáját Dr. Kovács József lp. testvérünk végezte. A tanfolyam résztvevői elsősorban erdélyiek voltak, de akadt közöttünk magyarországi lelkipásztor is. Összesen kilencen voltunk.

A kért feladatok végzéséből is sokat tanulhattunk. Hálás vagyok Istennek, hogy tovább vezetett a nyilvános istentiszteletek kérdésében. **V.G.**

** A fenti tudósításhoz kapcsolódik a Szeretet záróoldalán olvasható anyag, amely bemutatja a TCM (Toronto Christian Mission) intézetet.*

„Mire a falevelek lehullanak”

„Az okosságának és tudományának drága voltára taníts meg engem” (Zsolt 119:66)

„Mire a falevelek lehullanak, győztes katonáim itthon lesznek” – jelentette ki II. Vilmos német császár, amikor az első világháború kitörésekor útnak indította csapatait. Hogy mekkorát tévedett, az négy év után kiderült. Az ősz akkori elődeink számára nem a győzelmet hozta, hanem egy vérvizatarosan hosszú háború nyitányát jelentette.

Azóta sok nyárra sok ősz következett; ki ezt, ki azt várta; kapott, nem kapott. Most újra hullanak a falevelek. Vajon mit hoznak magukkal? Mire mutatnak, mire tanítanak sárgászöld, vagy rozsdabarna erezetükkel, apróbb-nagyobb méretükkel?

A múlandóságra és ebből kifolyólag életünk rövidegére hívják fel a figyelmet. Arra is biztatnak, hogy a hátralévő időt jól használjuk ki. Ehhez azonban értelemre és bölcsességre van szükség.

A fentebb idézett igeverben a zsoltáros azt kéri az Úrtól, hogy először tanítsa meg neki azt, mennyire drága, értékes az okosság és a tudomány. Mert ha ezt megtanulja az ember, akkor kész érte áldozatot is hozni. A legtöbb és legmagasabb tudomány a „teljes írás”-ban van, amely Istentől ihletett. Ez elérhető gyermekek, fiatalok, középkorúak és idősek számára is. Boldog az az ember, aki úgy érzi, hogy az ígére szüksége van. Az nem szalasztja el a tanulás lehetőségét, sőt küzd és harcol azért, hogy a Mestertől minél jobban megtanulja a szelídséget és az alázatosságot.

Tehát ilyenkor, szeptemberben, nem csak gyermekeink számára nyílnak meg újból az iskolakapuk. Nekünk, felnőtteknek is azt üzenik a hulló falevelek: a napok gyorsan telnek, ezért amit még meg kell tanulnunk – ahhoz, hogy majd nyugodt szívvel álljunk a trónus előtt –, azt az Úr iskolájában szorgalmasan keressük. Ha valamelyikünk hanyag lenne, vagy engedetlen, majd az Úr keményebb eszközöket is igénybe vesz a megjobbításunkhoz. Áldott legyen az Ő neve! Ez is kegyelem.

**Valahányszor megláttam
egy lehulló levelet,
rögtön megszólalt
bennem egy hang:
„Te még nem készültél el
a rád bízott feladattal.
Igyekezz!”**

Talán 10-12 éves lehettem abban az esztendőben, amikor az iskolában azt a feladatot rótták ki ránk diákokra, hogy a nyári vakációban mindenki készítsen bogárgyűjteményt, amit majd ősszel biológia órán be kell mutatni. Mondanom sem kell, hogy a vakáció nagy részében kisebb gondom is nagyobb volt ennél. Ellenben augusztus vége felé, amikor hullani kezdtek a falevelek, egyre többször eszembe jutott a feladat. Valahányszor megláttam egy lehulló levelet, rögtön megszólalt bennem egy

hang: „Te még nem készültél el a rád bízott feladattal. Igyekezz!” Én azonban egyre csak halogattam a házi feladat elvégzését.

Amikor a faleveleket már söpörni kellett az iskolaudvaron, akkor elkezdődött az újabb iskolaév és én sok szorongás közepette azon morfondíroztam, miként kerülhetném el a felelősségre vonást. Azt találtam ki, amikor majd be kell mutatni a gyűjteményt, betegségre hivatkozva hiányozni fogok. Azon a reggelen úgy indultam el otthonról mint máskor, de nem az iskolába hanem egy előre elkészített búvóhelyre. Igen ám, de a biológia tanár annyira együttérző volt irányomban, hogy két osztálytársamat beteglátogatásra küldte hozzánk. Ők el is jöttek, a szüleim is fogadták őket, csak éppen betegségeimről nem tudtak és a beteget sem találták. Mire én a szokott időben „hazaérkeztem”, már kár volt hazudni. Amire a lehulló falevelek nem tudtak rávenni, arra megtanított a levelektől megtisztított vessző az atyai kézben...

Jegyezzük meg, mielőtt a falevelek lehullanának, mennyire értékes a Krisztus ismerete – „Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem” (Fil 3:8) –, hogy még az ítélet előtt, a Szentlélek elvezessen minket a teljes igazságra!

Veress Efraim lp., Érszőlős

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90:12)

40 éve alakult Melbourne-ben magyar baptista gyülekezet

Május 24-én ünnepi istentiszteletre gyülekeztünk kedves imaházunkban. Eljöttünk, hogy megköszönjük Mennyei Atyánk szeretetét, kegyelmét és megtartó gondoskodását, amellyel létrehozta és 40 éven át megtartotta a magyar gyülekezetet, valamint kérjük vezetését az elkövetkezendő évekre is, hogy betöltsük hivatásunkat itt Melbourne-ben.

Az imaórát Sebestyén György testvérünk tartotta. A 74. Zsol-tár 2. verse alapján buzdította a jelenlevőket a hálaadásra a megtartásért és a sok áldásért, amelyben a gyülekezet részesült mindez ideig.

Az istentiszteletet Szűcs Jenő diakónus testvér nyitotta meg imával, majd igeverseket olvasott fel: a 5Móz 8:2-t és JerSir 3:20-24-t. Köszöntő szavaiban szintén a hálára buzdított, hogy messze az óhazától magyarul hallhatjuk Isten igéjét. Sámuellel együtt elmondhatjuk, hogy: „Ében-Háézer”, mert „Mindaddig megsegített minket az Úr!” Hálás szívvel emlékezett vissza az elődökre, akiknek áldozatos munkája nyomán 1969. május 25-én hivatalosan megalakult ez a gyülekezet.

A szolgálatok sorát a gyermekek kezdték meg az alkalmi aranymondással: „És emlékezzél meg az egész útról, a melyen hordozott téged az Úr; a te Istened immár negyven esztendeig a pusztában” (5Móz 8:2) majd két éneket énekeltek el.

Ezt követően Balla Erika tv-nő olvasta fel a krónikát.

A megalakulás körülményeire gyülekezetünk első lelkipásztorának fia, Katona Lajos emlékezett vissza, majd Fonyódi Márta tv-nő idézte fel, hogyan találta meg a magyar gyülekezetet és csatlakozott hozzá 1971-ben.

Az ünnepi istentiszteletet költemények (Fábrik Erzsébet és Novák Rózsi) és énekszólók (Mátyási Stephani és Kulcsár Mária) gazdagították.

Az énekkar, ifj. Balla Ferenc vezetésével, alkalmi énekekkel dicsőítette Istenünket. Az orgonán Balla Ferenc és Kovács Lidia kísért a közös- és énekkari énekeket.

Az igehirdetéssel Nemes László, gyülekezetünk korábbi lelkipásztora szolgált. Alapigének a 1Móz 22:1-14 verseket olvasta fel, melynek alapján kiemelte Isten gondviselését. Negyven éves szolgálat után kérte Isten Ábrahámától, hogy áldozza fel a fiát. Mi mit válaszolunk? Mit vár az Úr tőlünk 40 éves szolgálat után? Legyen élő kapcsolatunk Ővele. Amikor az Úr szólította Ábrahámot, azonnal válaszolt, hogy „Imhol vagyok”. Nem kellett keresgélnie az Úrnak, ahogy Ádámot és Évát kereste az Édenben. Legyen a gyülekezetnek is élő imaélete, élő kapcsolata az Úrral... Áldozatot is vár tőlünk az Úr. Ábrahám letette a múltját és a jelenét az Úr kezébe, aki most azt kérte, hogy áldozza fel a jövőt. Miután engedelmeskedett Ábrahám, akkor tud-

ta csak átélni, hogy milyen gondviselő az Isten. Ő csak akkor tud gondviselőnk lenni, ha mindent átadunk az Ő kezébe... Engedelmes szolgáló életet vár el tőlünk az Úr. Ábrahám hite és hűsége példaként álljon a gyülekezet előtt, hogy mi is mindent megtegyünk közösségünk épülésére.

Az istentisztelet befejezése után szeretetvendégségben volt része az ünnepelő közösségnek.

Krónika

Isten iránti hálával állunk meg e mérföldkőnél és visszaemlékezünk azokra az elődökre, akiket felhasznált Mennyei Atyánk arra, hogy a magyar gyülekezet 1969. május 25-én hivatalosan is beiktatásra kerüljön. Az előkészítők és megalakítók között ott voltak: a Bilic és Gál család, valamint Katona tv. családjával és Kerekes tv. a családjával. Sokat segített gyülekezetünk megalakításában Mádó Vilmos tv. az akkori román gyülekezet magyar származású lelkipásztora is.

A Melbourne-i Első Magyar Baptista Gyülekezet hét taggal és négy gyermekkel alakult meg. Hamarosan vasárnapi iskolai tanítás indult, megalakult a női kör és az énekkar is.

1971-ben id. Katona Lajos tv-t avatták fel gyülekezetünk első lelkipásztorává, aki 1977. októberéig végezte hűségesen az Úr munkáját, amikor is családjával együtt az Egyesült Államokba költözött.

Újabb határkő volt gyülekezetünk életében, amikor 1974. december 6-án gyülekezetünk tagja lett a Victoriai Baptista Szövetségnek.

1977. novemberétől rövid időre Górándás volt a lelkipásztor, majd elköltözése után 1978-tól id. Balla Dávid volt a gyülekezet vezetője egészen 1980. júliusában bekövetkezett hirtelen haláláig. Az Úr munkáját Jaksa Mihály és Tari Ernő tv-ek vitték tovább Manning tv. segítségével.

Az 1980-as évektől kezdődő emigrációs hullámokban sok testvér érkezett hozzánk Erdélyből, Délvidékről és Magyarországról, akik közül többen ma is hűséges tagjai gyülekezetünknek és munkálkodnak azon, hogy gyülekezetünk betöltse hivatását ebben a városban.

1984. szeptemberétől Szabó Endre tv. volt gyülekezetünk lelkipásztora, aki munkáját – kisebb megszakítással, amikor is két évig Papp Károly tv. volt a gyülekezet vezetője – örömek és próbák között végezte egészen 1993 júniusáig.

Ekkor újból lelkipásztor nélkül maradtunk, de imádkozó szívvel vittük tovább az Úr ügyét Isten segítségével és a gyülekezet által megválasztott előljáróság által vezetve, melynek tagjai voltak: Balla Ferenc, Bátkey József és Kulcsár Mária testvérek.

Imáink válaszaképpen 1998. márciusában lelkipásztor avatás történt Nemes László tv. személyében. Testvérünk 2002 végéig pásztorolta a nyáját, amikor is Brisbane-be költözött. 1999-ben két diakónust avatott gyülekezetünk – Kulcsár Imre és Szűcs Jenő testvéreket

–, hogy szükség esetén legyen, aki úrvacsorát osszon és vigyen a beteg testvéreknek. Újabb imádságos évek következtek, amelyek alatt a gyülekezet vezetését ismét az előljáróság végezte, Balla Ferenc, Bátkey József, Kulcsár Imre, Kulcsár Mária, Mátyási István és Szűcs Jenő testvérek.

Az Úr jó és hűséges az ő gyermekei iránt. Nem hagyja őket árván. 2005-ben lelkipásztor beiktatási ünnepélyre jöttünk össze közel s távolról. Szlovák Tibor tv. Magyarországon hallotta meg Isten küldését és feleségével együtt eljött közénk, hogy pásztoroljon bennünket. Sajnos 3 év után útjaink szétváltak, ők visszamentek Magyarországra, mi pedig imakamráinkban könyörgünk új lelkipásztorért.

Gyülekezetünk két fiatal családdal is kiegészült az elmúlt években, akik odaadással veszik ki részüket a gyülekezeti munkából, mint igehirdetők és vasárnapi iskolai tanítók. Jelenleg a megválasztott igehirdetőink: Balázs Imre, Balla Ferenc, Sebestyén György és Szűcs Jenő testvérek.

A gyülekezetet Szűcs Jenő diakónus tv. vezeti az előljáróság támogatásával, amelynek tagjai: Balla Ferenc, Balla Erika, Bátkey József, Fagyas Sándor, Mátyási István és Szűcs Jenő testvérek.

Az eltelt negyven év alatt hitünk igazságára 32 lélek lett bementve, több gyermekbemutatásnak és menyegzőnek örvendhattunk. 2000. szeptemberében megnyithattuk kapuit ennek az imaháznak, amelyet önerőből épített fel gyülekezetünk. Énekkarunk ma is működik Isten dicsőségére. A mag,

amelyet még 1974-ben Brevenik tv. vetett el az énekkar megalakításával, kihajtott és reméljük gyümölcsöt is hoz. Az énekkar vezetését 1981-1989-ig ifj. Balla Dávid végezte. 1987-től ifj. Balla Ferenc is bekapcsolódott a munkába, majd 1989-től átvette az énekkar vezetését, amely munkát jelenleg is végez.

Szeretnék még megemlékezni azokról a testvérekről is, akik gyülekezeti titkárként végezték munkájukat hűséggel és szorgalommal: Jaksa Tibor, Katona Lajos, ifj. Balla Dávid, Fábrik Mihály és Kulcsár Mária testvérek.

Ez egy rövid felsorolása a mi kis közösségünk történetének. Hitünk szerint mindenkit megáld Isten, és mi csak megköszönni tudjuk mindazoknak a munkáját, akik időt és sokszor pénzt vagy fáradságot nem kímélve dolgoztak gyülekezetünkben. Kérésünk az, hogy: *„Az Úr, a mi Istenünk, legyen velünk, a miképpen volt a mi atyáinkkal, ne hagyjon el minket, el se távozzék tőlünk, Hanem hajtsa magához a mi szívünket, hogy járjunk minden ő útjaiban, és őrizze meg az ő parancsolatit, rendeléseit és végzéseit, a melyeket a mi atyáinknak parancsolt.”* (1Kir 8:57-58)

Szívünk hálával telve, áldjuk és magasztaljuk Istenünket az Ő kegyelméért, szeretetéért és irgalmáért, amelylyel vezetett bennünket az elmúlt negyven éven át.

„Bizony ez az Isten a mi Istenünk mindörökké, ő vezet minket mindhalálig!” (Zsolt 48:15)

Balla Erika, jegyző

Alámerítés medenceavatással

– Beszámoló a nagybányai gyülekezet kárpátaljai missziómunkájáról –

Az elmúlt bő másfél évben kétszer is meglátogatta a nagybányai gyülekezetet Nehra Bálint, ukrainai lelkipásztor testvér.

Szolgálatában vázolta a kárpátaljai magyar baptista gyülekezetek, kis közösségek helyzetét, hangsúlyozva azt a nagy lelki éhséget és nyitottságot az ige előtt, amely azon a vidéken észlelhető a rendszerváltás utáni években.

Ösztönzéssel egybekötött meghívást is kapott a gyülekezetünk a missziómunkára.

Az első lépésre ez év május 2-án és 3-án került sor Kovács József lp. tv. szervezésében. A hattagú missziós csapat egy fajta felmérő útra indult a térségbe, azzal az elgondolással, hogy a két napi tapasztalatok alapján döntést hozhatunk arról, hogy milyen irányú missziós tevékenységet vállalhat a gyülekezetünk a Kárpátalján élő magyarok között.

Magyarországon keresztül értük el és léptük át az Ukrán határt, melynek túloldalán, Beregszász bejáratánál várt ránk a már említett Bálint tv. és László Imre misszionárius lp. A Beregdédán elfogyasztott ebéden tartott megbeszélésen újabb információkat kaptunk az előttünk álló rövidebb és hosszabbtávú misszióterületről. Elégge zsúfolt program elé néztünk. Már az nap este négyen a csoportból (Kovács József lp. Fazakas Mihály, Kercsuj Árpád és Kovács István testvérek) az ungvári vegyes (két nyelvű) gyülekezetben szolgáltak, ahol magyar gyülekezet plántálása folyik. Kettőnket (Mátis Csabát és Bogya Józsefet) egy másik irányba vittek. Vasárnap de. és du. mindenkinek 2-3 szolgálatban volt része, hiszen hét helyiségbe szóródtunk szét (Beregszász – Munkács – Ungvár – Gát – Kígyós – Zápszony – Rafajnaújfalu). Vasárnap este a hazafelé vezető úton mindenki beszámolt a szolgálatáról, észrevételéről, az észlelt igényekről.

Az első olyan igény, amelyre ráhangolódott a csoport, Zápszonyban merült fel. Ez a jelenleg 9 tagú gyülekezet régi múltra tekint vissza. A letűnt kommunista diktatúra elkobozta a gyülekezeti épületet, betiltotta a gyülekezést. A hívek bejártak a közeli városba, a református templomba megtartani összejöveteleiket.

A rendszerváltás beálltaig a gyülekezet felmorzsolódott, kihalt. Alig 3-4 testvér érte meg azt a kiváltságos időt, amiben az Úr részesítette őket. Az egykori épületet nem kaphatták ugyan vissza, de a beregszászi járás és a helyi tanács részéről kapott kártérítésből egy szép, négy ingatlannal rendelkező portát vásároltak. Az eltelt 8-10 évben lassan, de sok átalakítást végeztek, főleg az épületek belsejében.

Közel két éve, hogy lelkipásztor váltás történt. A frissen teológiát végzett Nagy Kasza Dániel vállalta, hogy Magyaror-

sora), a kertben a szép pázsitos futball- és kosárlabda pályát. Ottlétünkön már nem az első táborozáson voltak túl. De nem csupán a gyerekmisszió meríti ki a fiatal lelkipásztor család tevékenységét. Ilona testvérnő a faluból imádkozni vágyó asszonyok részére kézimunkázó kört hozott létre, ahol a díszvarrás mellett beszélgetnek, énekelnek, imádkoznak. Időnként ezek férjeit is meghívják egy-egy vasárnapi együttlétre. Hét közben különböző helyeken házi közösséget tartanak. Szépen folyik a munka, de sok még a tennivaló.

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés” Amikor Dániel tv. további terveiről (álmairól) beszélt, mi csodálkozva hallgattuk, tudván azt, hogy a gyülekezet mindössze 9 tagú s többnyire idősek. Az ottani gazdasági helyzetet ismerve tudtuk, hogy az eddigi eredmények is az Úr gondviselésének és Dániel lelemé-

szágról Zápszonyba költözzön feleségével (krasznai származású) Ilonával és a most három éves Bencével. Fiatalos lendületet kapott a gyülekezeti élet. Az épületek és a hozzá tartozó szép nagy kert ideálisnak bizonyult a gyerekmisszió elkezdéséhez. Örömmel vettük tudomásul és szemléltük a már elkészült átalakításokat az épületeken (imaház, lakás, ebédlő, zuhanyozók és mosdók

nyességének és erőfeletti munkájának köszönhető. Rendelt az Úr anyagi és fizikai segítséget Angliából és Magyarországról.

És indított az Úr minket is, hogy felajáljunk egy hétféle fizikai segítséget. Csupán annyival töltöttük meg, hogy a fizikai munka végére, vasárnapra egy evangelizáló istentiszteletet szervezzünk a falu kultúrházában. ✎

„Krisztus az örök alap”

Levél a MABAVISZ tagszövetségeinek: az Észak-Amerikai Magyar Baptista Szövetség közgyűléséről

Kedves Testvérek! Az Észak Amerikai Magyar Baptista Szövetség 102. közgyűlésére a Toronto melletti Ráma táborban került sor július 3-5. között. „Krisztus, az örök alap” – volt a találkozónk mottója. Az áhítati és istentiszteleti alkalmakon baptista sajátosságainkat vettük sorba, és megemlékeztünk a baptizmus 400 éves történelméről is. A közgyűlésre és a bibliai konferenciára több mint 200 testvér érkezett szövetségünk gyülekezeteiből és a szórványból.

Az igében gazdag, békességes találkozót megelőzte a szövetség bizottságainak munkaülése. A programban jelölt időben tartotta nyári találkozóját a lelkipásztori közösség: (Dr. Pintér Zoltán, elnök), a Nőszövetség (Torma Jánosné, Irénke), a Férfiszövetség (Lukács János) és az Ifjúsági Szövetség (Gerstner Kornél) is.

Örömmel és tisztelettel köszöntöttük szövetségünk nyugalmazott lelkipásztorait: Dr. Viczián János és Fazekas László testvéreket. Viczián testvér néhány hetet felesége családjával töltött még Torontóban, majd visszautaznak Kelownába, ahol szolgálatát végzi és ahol súlyos betegségét követő egészségügyi ellátását biztosítják. Úgy is köszöntöttük őt, mint a Ráma tábor területén lévő kápolna egyik építőjét. Folyamatosan szépülő táborunkban a kápolna modernizálása a következő feladat, amit az építés 50. évfordulójára, jövő nyárra számítunk befejezni.

A közgyűlésre érkező ifjúság egy hetes táborozását Gerstner Kornél és a torontói gyülekezet meghívott lelkipásztora, Püsök Dániel testvérek vezetik.

A közgyűlés hivatalos teendői között – Működési Szabályzatunk értelmében – sor került az elnökségi tagok választására is. Tájékoztatásul közlöm a választás eredményét:

A következő szolgálati terminusra Dr. Herjeczki Géza detroiti lelkipásztort elnöknek, Szabó István chicagói előljárót alelnöknek, Novák József alhambrai lelkipásztor titkárnak, Balla Zsigmond alhambrai előljárót pénztárosnak választottuk.

Kulcsár Sándor New York-i lelkipásztor az ÉAMBSZ tiszteletbeli elnöke.

Kérjük – az érvényes szolgálati időben ránk háruló szolgálat és közös feladataink jó ellátásáért – a szövetségekben illetékes testvéreket erről tájékoztatni.

Az elnökség email-es elérhetősége:

eambsz-elnokseg@googlegroups.com

A 102. közgyűlés részleteiről az Evangéliumi Hírnök augusztusi számában olvashattok részletesebben.

Az Úr áldását kívánjuk a MABAVISZ tagszövetségeiben munkálkodó testvérek életére és szolgálatára.

Szeretettel: Novák József, titkár 2009. július 15.

⇒ Alig másfél hónap elteltével (június 17-én) egy szerda este érkezett meg az öt tagú munkacsoport (Bogya András, Kercsuj Árpád, Mátis Csaba, Süveg Miklós Nagybányáról és Székely János Égerhátról).

Másnap korán kelt a csapat s rá is vetette magát arra a hosszú épületre, amely valamikor istálló volt, de a belsejében már megkezdődött az átalakítás. Két külső vályogfalán még ott „ékeskedtek” a sárvakolat foltok, amelyeket el kellett távolítani s egy új vakolattal megerősíteni a falakat. Alig dolgoztunk valamennyit, amikor Dániel tv. újból előállt azzal az „álmával”, amely az emelkedő udvar közepén egy méternyi magasságban kifeszített spárgával volt kapcsolatban. Ő ugyanis ide képzelte el azt a medencét, amelyben egy hónap múlva alámerítést szeretne végezni.

Első pillantásra több munkaerőt és időt igénylő feladatnak láttuk, mint amennyivel mi rendelkezünk. De az Úr Lelke nem hagyott nyugton bennünket. Délre elkészült a végleges terv, s ebéd után hárman már ástuk is a gödröket. Az elgondolás az volt, hogy annyit csinálunk amennyire a jó Atya segít bennünket a hátralevő két és fél nap alatt, s majd mások folytatják. Vasárnap

délelőtt a Nagybányáról érkezett énekar tagjai a lelkipásztorral csodálkozva szemlélték a teljes egészében kiöntött medencét.

A vasárnap délutáni evangelizálásra szép számmal jöttek el a faluból. Az eléggé elhanyagolt, kopottas kultúrház az Istent magasztaló énekek, bizonyágtételek, versek és az ige üzenete – Kovács József lp. tolmácsolásában – tették hangulatossá. Az Istentől megáldott vasárnapot a búcsúzkodás és az utazás zárta. A munkacsoport külön kocsiban utazott hazafelé is. Sajnákozva gondoltunk Nagy Kasza Dániel testvérré. Erejét meghaladó munka maradt rá, és segítségre a faluból nemigen számíthatott.

Két testvérnek (Süveg Miklós és Székely János) annyira a szívére helyezte a medence sorsát az Úr, hogy az alámerítés előtti héten visszamentek kicsempézni és terméskővel körülrakni a medencét. Testvéreink magukkal vitték azt az anyagi segítséget is, amit a gyülekezetünk szánt a munka befejezésére.

Nagyon szép munkát végeztek testvéreink, s azzal a háttérrel, amelyet

Dániel tv. készített hozzá, nem túlzás, ha művészinak nevezzük. Isten megáldotta a szorgos kezek munkáját.

Július 26-án délután sorakoztak a falu lakosai be az udvarra. Kevésnek tűntek az ülő alkalmatosságok. Közel 150-en hallgatták az Úr üzenetét és hívó szavát. Könnybe lábadt a szemem, amikor a három fehérruhás elindult a hullámsír felé, s a tömeg mintha egy láthatatlan karmester intésére egyszerre ált fel, s fogták körül a medencét.

A három fehérruhás testvérnő közül ketten (egy idős és egy hajadon) a helyi (zápszonyi) gyülekezet tagjai, míg egy, ugyancsak idős a kigyósi gyülekezet tagja.

Szeretném beszámolómat annak a jelenségnek a leírásával befejezni, amivel még nem találkoztam bemerítéskor. Minden egyes bemerítés után nem a megszokott énekvers következett, hanem hatalmas taps és a kérdés: „ki a következő?” És jött a következő fehérruhás. A harmadik kérdés után nem volt következő. Mi azonban kérjük a mindenség Urát, hogy munkálja ki abban a faluban a következőt, a következőket, talán éppen azok közül, akiknek most feltették a kérdést.

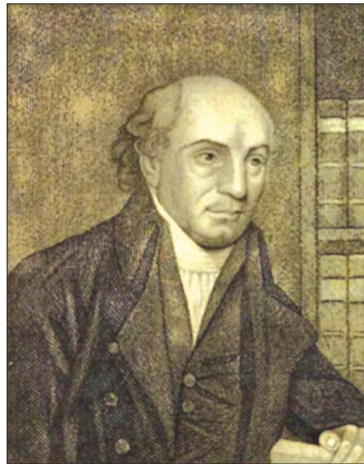
Mátis Csaba

William Carey (1767-1834) 1.

– a modern külmisszió atyja –

A XIX. századot nemcsak a teológiai liberalizmus jellemezte, hanem egy missziói buzgóság is, amellyel a keresztyén hitet nemcsak Európában terjesztették el, hanem az Európán kívüli gyarmatokon is.

Annak ellenére, hogy a missziótól némelyek féltették a virágzó kereskedelmet, máshol másféle ellenállás fékezte, a XIX. a misszió százada volt. Ennek a nagy kiterjedésű missziói mozgalomnak elindítása és képviselése a baptista William Carey nevéhez fűződik.

kezetek hiper-kálvinista nézete ellen, cáfolva azt a felfogást, hogy nem minden ember kötelessége hinni az evangéliumban. 1786-ban, Carey egy lelkészi találkozón emelte fel szavát a keresztyén evangélium világszerte való terjesztése érdekében. Erre John Ryland édesapja, J. R. Ryland állítólag így válaszolt: „Fiatalember, üljön le! Ha Istennek tetszésére válna a pogányokat megtéríteni, azt megtenné a te és az én segítségem nélkül is!” (Azonban ifj. John Ryland cáfolta, hogy apja ilyen megjegyzést tett volna.)

Carey gyermekkora

William Carey 1761. augusztus 17-én született egy angliai jelentéktelen faluban, Paulerspury-ben. Apja, Edmund Carey, iskolamester volt, az anglikai plébánia sekrestyése, és szövőként dolgozott. Öt fia közül William volt az elsőszülött. A fiatal William cipészinak lett, ahol egy John Warr nevű barátja tett neki bizonyoságot először a Jézus Krisztussal való személyes közösségről. Érdekelték a természettudományok, főképp a botanika. Veleszületett képessége volt idegen nyelvek tanulására, így autodidakta módon tanulta először a latint.

Hackletonban, Clarke Nichols cipésmesternél, egy helybéli főiskolát végzett személy segítségével a görög Újszövetséggel is megismerkedett, és szorgalmasan tanulta a görög nyelvet. 1779-ben Nichols elhunyt, így Carey egy másik helybéli cipésznél, Thomas Oldnál kezdett dolgozni. Old sógornőjét, Dorothy Plackettet vette feleségül 20 éves korában.

Dorothy írástudatlan, szegény lány volt, aki hat évvel volt idősebb nála. 1782-ben egy lázas betegség folytán meghalt első lányuk, ő maga pedig elveszítette hajának nagy részét, és parókát hordott. Indiába tartó hajóútján Carey bizonyíthatóan a tengerbe dobta parókáját és soha többé nem hordta. Később egy másik lányuk is meghalt csecsemőkorban, majd Peter fiuk, Indiában, ötévesen. A Dorothy-tól született hat gyermek közül végül csak három érte meg a felnőttkort. Olds halála után

Carey átvette az üzletét, miközben tanította magát héberre és olaszra. Gyakran cipészi munkája közben olvasott.

Carey egy új, helyi baptista közösségbe kezdett járni. Ott ismerte meg későbbi barátait és munkatársait, John Rylandet, John Scutliffet és Andrew Fullert. Ők hívták Carey-t Bartonba, egy közeli faluba, prédikálni minden második vasárnap. William Carey 1783. október 5-én merítkezett be John Ryland által. Feleségét viszont négy év múlva ő maga merítette be, amikor már több helyen prédikált.

Carey kitartása

Carey-t a szívós kitartás jellemezte. Minden barátja említést tesz arról a makacs és hajthatatlan következetességről, amellyel minden elkezdett munkáját véghezvitte. 1785-ben a Northamptonshire-i Moultonban lett prédikátor, ahol iskolamesteri teendőket is ellátott. Hetek alatt megtanult franciául és hollandul, olvasási szinten.

Ebben az időszakban olvasta Jonathan Edwards könyvét, Beszámoló az elhunyt David Brainerd életéről és James Cook felfedező naplóit, a Cook kapitány utolsó utazását. Ekkor kezdett mélyebben foglalkozni a missziómunka iránt, ami abban az időben senkit sem érdekelt. Az uralkodó felfogás azt tartotta, hogy a pogányok evangélizálása az apostolok privilégiuma volt, a kor hívóinak ez nem feladata. Barátja, Andrew Fuller 1781-ben nagy hatású röpiratot írt, az akkori baptista gyüle-

Az „Enquiry”

1789-ben Leicesterben kapott teljes idejű prédikatori állást. Mohón olvasott és tanult. Megtanult latinul, héberül, görögül, olaszul, franciául. Megismerkedett a dán-hallei misszióval és a morva testvérek munkájával. Kutatni kezdte a keresztyének kötelességeit, és 1792. májusában kiadta az Enquiry című úttörő vitairatát (Vizsgálat a keresztyének kötelességéről a pogányok megtérését illetően), melyben a külmisszió ellen felhozott érveket határozatosan megcáfolta.

Kis könyve öt részből áll: az első rész egy teológiai igazolása a misszionáriusi tevékenységnek, érvelve Jézus parancsával, hogy tanítványai az egész földön, minden népet tanítvánnyá kellett tegyenek (Mt 28,18-20), és ez minden keresztyénnek kötelessége.

A második rész felvázolta missziós tevékenység addigi történetét, a korai gyülekezettől egészen David Brainerdig és John Wesley-ig.

A harmadik rész 26 oldalon táblázatokkal mutatja be a világ országainak terület-, népesség- és vallás-statisztikáit. Carey ezeket tanár-éveiben gyűjtötte össze.

A negyedik rész különféle ellenvetésekre válaszolt, ami a misszionáriusok kiküldését illette, mint például a nyelvtanulás nehézségei, és a életveszélyes helyzetek.

Végül, az ötödik rész a baptisták által létrehozandó missziós társaság ötletét vetette fel, és leírta azokat a gyakorlati módokat, amelyek által azt anyagilag fenn lehetne tartani.

Május 31-én a nottinghami baptista gyűlésen a külmisszió érdekében tartott előadást, ahol elhangzott később híressé vált mondása Ézs 54,2-3 alapján: „Várjatok nagy dolgokat Istentől – kíséreljétek meg nagy dolgokat Istenért!” („Expect great things! Attempt great things!” – a „from God” és „for God” kifejezéseket később adták hozzá, mivel a bibliai szöveg kontextusa Isten szerepét felelelzi).

A sorozatos erőfeszítések hatására, 1792. október 2-án Ketteringben megalkult a Baptista Missziós Társaság, kevés támogatóval és kevés alaptőkével. Az alapító tagok között ott találjuk Andrew Fullert, John Rylandot, és John Sutcliffet. Dr. John Thomas, aki mint orvos-misszionárius Kalkuttában járt, épp Angliában volt, támogatást gyűjteni. Megegyeztek, hogy támogatni fogják, és Carey-vel együtt megy vissza Indiába.

Carey elindulása

Carey négy hónap múlva, 1793. áprilisában indult útnak Londonból. Legidősebb fia, Felix, illetve Dr. John Thomas felesége és lánya kíséretében. Dorothy Carey nem volt hajlandó Angliát otthagyni, mivel várandós volt, és soha életében nem utazott távolabbra, mint néhány kilométerre házától...

Mielőtt azonban elindultak volna, újra megkérték, hogy jöjjön velük, mire beleegyezett, azzal a tudattal, hogy testvére, Kitty is eljön segíteni kihordani a csecsemőt. Útközben a Wightszigetnél megállt a hajó, ahol megszülte gyermekét. A kapitányt közben arról értesítették, hogy expedíciója veszélyben van, ha a misszionáriusokat tovább viszi Kalkuttába, mivel azok nem rendelkeznek a brit Kelet-indiai Társaság jóváhagyásával. A kapitány nélkülük utazott tovább. Indiába a katonákon és a kereskedőkön kívül abban az időben nem utazhattak brit állampolgárok sem. Június 18-án dán hajóval, dán területre érkeztek meg, Serampore-ba, szinte teljesen pénz nélkül.

Az utazás alatt sokat segített Christmas kapitány kedvessége, aki a lehető legjobb ellátást igyekezett biztosítani nekik. Afrika déli sarkát megkerülve hatalmas viharokba keveredtek, csodával határos módon azonban a hajó nem

„Várjatok nagy dolgokat Istentől – kíséreljétek meg nagy dolgokat Istenért!”

sérült meg annyira, hogy ne tudták volna folytatni az utat. A feszített tempót mutatja, hogy nem álltak meg friss vizet, élelmet felvenni sem, mert nem akarták lekésni az őszi monszunszelet, amelynek segítségével Madagaszkártól Indiáig vitorlázhattak. Az út során többször kerültek zivatarba, záporba, és így tudták pótolni edesvíz-készletüket. Carey a hajón munkát vállalt, és Thomas elkezdte tanítani neki a bengál nyelvet, majd saját héber tudását felhasználva megkezdte a Genézis fordítását. Indiába november 13-án érkeztek meg.

Megérkezése és felfogása a misszióról

Kezdetben sok költözés és nélkülözés jellemezte a család életét. Thomasnak sok adóssága halmozódott fel, és hitelezői elől sokszor bujdosnia kellett. Ebben az időszakban jelentkeztek az elmezavar tünetei Dorothyn.

Dr. John Thomas egyik barátja, Robert Udney, két indigógyár tulajdonosa volt, aki Careyt és Thomast fogadta meg

igazgatóknak. Carey tehát családjával együtt északra költözött, Mudnabattyba. Hat évig volt az indigógyár igazgatója, ahol 90 ember dolgozott. Ez rendezte az anyagi szükségeket, mert havi 25 font bevételt jelentett a család számára. Ebben az időben fordította le az Újszövetséget bengáli nyelvre, és kialakította azokat az alapelveket, amelyekre a későbbi missziót alapozta: kommunális életmód, anyagi önellátás és bennszülött lelkészek képzése.

Carey a hangsúlyt az új gyülekezetek plántálására helyezte, és a bennszülött lelkészek képzésére, akik tanárokként is dolgoztak. 26 gyülekezetet alapított és 126 iskolát. Több nyelvre lefordította a Bibliát, amelyeket saját nyomdájában nyomtatott ki.

Nem Carey volt az első misszionárius Indiában, állítólag már Tamás apostol, majd jezsuita szerzetesek és egy francia karmelita pap is munkálkodott itt, majd dán és svéd, protestáns misszionáriusok, de munkájuk nagyrészt hatástalan maradt.

Carey érkezésével kezdődött az új korszak, és ettől kezdve az összes misszionárius négyötödét az angol világ biztosította. (folyt. köv. számban)

Borzási István

Tudtad-e, hogy?

- Carey háromszor nősült, és mindhárom feleségét ő merítette be.
- 12 évesen tanította magát latinra, majd a görög, héber, francia és holland nyelveket tanulta meg, később pedig tucatnyi más nyelvet és nyelvjárást. annyira ellenezte a rabszolgaságot, hogy bojkottálta az Amerikából való cukorbehozatalt. Korához képest radikális szociál-politikai nézeteket vallott.
- apja sokáig nem hallgathatta fiát prédikálni, mivel 1719-ben a Parlament megtiltotta, hogy anglikán alkalmazottak részt vegyenek a nonkonformisták összejövetelein. Mikor végül mégis eljött, besurrant az ajtón, és a hátsó padban hallgatta fiát.
- Carey-t előbb nem akarták felavatni, mivel az avató bizottság unalmasnak találta igehirdetését. Csak két év után elégedtek meg prédikálásával...
- amikor Carey Indiába érkezett, illegális idegen volt, mivel a Kelet-Indiai Társaság nem engedélyezte a missziómunkát. Csak húsz évvel később kaphattak a misszionáriusok beutazási engedélyt, a Parlament jóváhagyásával.
- Carey sohasem vett ki szabadságot közel 41 éves szolgálata alatt.
- a több nyelvet ismerő Carey angol nyelvű írása mindvégig gyenge volt, tele helyesírási hibákkal.
- a Carey által alapított Serampore College volt az első keresztyén főiskola Ázsiában, és ma is működik.
- az általa fordított bengáli Bibliával és az első bengáli újsággal vetette meg a bengáli nyelv és irodalom alapjait.
- javasolta egy világ-missziókonferencia összehívását is, de erre csak száz évvel később kerülhetett sor.

BEMERÍTÉSEK

Nyáron zajlanak a sátoros evangélizációk sorozatai, és a bemerítések. A legtöbb roma gyülekezetnek még ha van is imaháza, de nincs bemerítő medencéje. A téli evangélizációkon és a folyamatos gyülekezeti alkalmon megtértek lelki felkészítése a bemerítésre megtörtént. Szeptember végéig – szinte minden vasárnap – bemerítési alkalom lesznek a roma gyülekezetekben.

Szaniszlói roma gyülekezet – Július 9-én lett az evangélizációs sátor felállítva Szaniszlón, és négy napon át esténként hangzott az evangélium. Az öröm július 12-én vasárnap volt a legnagyobb, hiszen ezen a délutánon nyolc fehér ruhás tett bizonyosságot megtéréséről (*fenti fotó*). Népes gyülekezet kísérte figyelemmel a hitvalló bemerítést, amit a helyi gyülekezet lelkipásztora Bödő Zoltán testvér végzett. Az igét Filep Szilárd tv. hirdette, őt számos érmihályfalvi roma testvér elkísérte a bemerítésre. A gyerekek is szolgáltak énekekkel és versekkel. Külön színfoltja volt az ünnepélyünknek, amikor a frissen bemerítkezett testvéreinkkel vehettük magunkhoz az úrvacsorát. Közülük többen is elmondták, hogy annyira várták ezt a pillanatot, hogy napok óta alig jött álom a szemükre. Közöttünk volt Kőszegi Dániel testvér és felesége, akik áldott szolgálatukkal építették a népes gyülekezetet. Az ünnepség végén, a személyes döntésre hívásnál sokan előrejöttek, jelezve ezzel, hogy ezután ők is Jézussal akarnak járni.

Érmihályfalva – Július 17-19 között tarthattunk sátoros evangélizációt, majd a sorozat befejezéseként bemerítést (*fotó a lap alján*). A vasárnapi bemerítésen Kőszegi Dániel testvér hirdette az igét. A bemerítés szolgálatát Filep Szilárd és Bödő Zoltán testvérek végezték. Az érmihályfalvi gyülekezet a mostani bemerítésen 17 új taggal növekedett. Nagy öröm volt megtapasztalni, hogy azok a testvérek, akik az elmúlt esztendőben merítkeztek be milyen boldogan fogadták új testvéreiket. Az alkalom befejező részében személyes döntésre voltak felszólítva a jelenlevők és nagy örömet jelentett, hogy több mint negyvenen jöttek előre sírva és bűneiket megvallva.

Érkörtvélyes – Sátoros evangélizációt tartottunk, július 22-26. A népes roma hallgatóságnak Isten ígését szolta: Ferenczi Béla, Filep Szilárd, Dan László, Hamza Imre és Gellén Tibor. Vasárnap, a több száz fős összejövetelen 14 fehér ruhás hitvalló bemerítésére kerülhetett sor. Az igét Kőszegi Dániel testvér hirdette, a bemerítést Bödő Zoltán és Filep Szilárd végezte. Különösen megható volt, amikor az egyik fehér ruhást a tolószékéből emelték a bemerítő medencébe. Kőszegi Zsóka testvérnő követendő példaként állította a jelenlevők elé a tolókocsis testvérnő hitét, egyben kérte a hallgatóságot arra, hogy amíg lehetőségük van, döntsenek Jézus mellett. Az alkalom végén jó volt látni azokat, akik ezen az alkalmon átadták az életüket Jézus Krisztusnak. **Alapítványi Hírnök (KCA)**

Telki – Nagyszerű érzés ott lenni ahol Isten munkálkodik. Július 5-én Telkiben hat fehér ruhás tett arról bizonyosságot, hogyan változtatta meg Isten az életüket, megszabadítva őket a bűnök és szenvedélyek rabságából. Velük együtt sírtunk és örültünk. Még soha nem volt ilyen telt imaház Telkiben, pedig már több keresztség is történt ott. Isten Lelke munkálja a lelki szomjúságot és vonzza az embereket, kiárasztja a bűnbánatnak Lelkét és megtérést munkál az emberekben. Az ApCsel 2:36-39 alapján hirdettetett az Ige a Keresztyén Cigánymisszió vezetői által. Az igehirdetés végére már látszott a következő aratás reménye. A dicsőítést a berekböszörményi testvérek vezették, a bemerítést Bányai János, helyi lelkipásztor végezte. Nagyon sok áldást kaptunk. Az ünneplést szeretetvendégség követte. **B.E.**

Örvénd – Isten csodálatos kegyelmét tapasztaltuk május 31-én Örvénden, amikor ismét megmozdult a víz és három fehér ruhás tett bizonyosságot hitéről és az Ur Jézus melletti döntéséről. Összegyűlt a körzet örülni az örülőkkel, így zsúfolásig megtelt a nagy imaház és dicsőítettük az Urat az Ő hatalmáért és kegyelméért. A hollandiai testvérek is részt vettek az ünnepen, hirdelve a megtérés és nyilvános bizonyágtevés fontosságát. A bemerítést Bányai János, helyi lelkipásztor végezte. A bemerítettek: Secăcean Éva, Kóródi Anna, Szarvadi Imre. Az Ur áldja meg őket! **B. E.**

Fotó az ÉRKÖRTVÉLYESI fehér ruhásokról, a bal szélén Dan László és Filep Szilárt, a jobb szélén Bödő Zoltán lp.

A zeneórák is formálhatnak lelkileg

„Július 5-én bemenetési ünnepünk volt Szilágy-perecsenben, délután szolgált az újraalakult pengetős zenekar is, az ige pedig Krisztus keresztyéről szólt, az 1Kor 1:18-2:5 alapján.” –

– A lelkipásztor blogján lehetett olvasni ezt a bejegyzést, de hamarosan előszóban is eljutott a szerkesztőségbe a hír, hogy milyen sokan és szépen pengetik náluk a hangszereket.

A zenekar tanítója-vezetője **Borzási István** lelkipásztor, vele készült az alábbi beszélgetés.

Mi motiválta az újraalakulást?

A zenekar újraalapítása természetes folyamatként történt, és a lelkipásztori szolgálatomhoz kapcsolódik. Ezzel lehetővé vált a gyermekek és a fiatalok jobb megismerése (a rendszeres kotta- és zeneórákon való részvétellel könnyebb volt megjegyezni a gyermekek nevét), és sajátos missziómunkát is lehetővé tesz, mert nemcsak zenét tanulunk, hanem beszélgetünk és imádkozunk is. Ha egy-egy zeneórán 30-40 gyermek imádkozik, akkor erre időt kell szánni! De arra is, hogy megbeszéljük, mit és hogyan imádkozunk, mert voltak, akik azelőtt sohasem imádkoztak mások előtt hangosan.

A zenekar tagjai közül nem mindenki a gyülekezetünkéből való. Szóval meghírdettük, hogy kottaismeretet lehet szerezni, és bárki jelentkezhet. Kezdetben több mint kilencvenen voltunk, de időközben némelyek lemorzsolódtak.

Mikor kezdték a tanulást?

Tavaly ősszel, október végén. Kilenc fontos fejezetbe sűrítettem az alapismereteket, olyanokba, mint a hangtan alapelemei, a metrika a hangfával. Például a 3. lecke a kötőívvvel, értéknújtó ponttal, triolával és a szünetfával foglalkozott. Majd következett a harvonalrendszer, a kulcsok és a dúr-moll hangsor, meg a módosító jelek. Közben rengeteg ismétléssel és gyakorlattal próbáltuk rögzíteni a tanultakat. Végül a felhangok, a hármashangzat, egy kis összhangzat és a dinamikai jelek és műszavak zárták a leckék sorozatát.

Nem kezdtünk azonnal hangszereken játszani, mert a februári kisvakációban

karmesteri tanfolyamot szerveztünk Bokor Barnabás karnagy vezetésével. Ide is bárki jelentkezhetett a nagyobbak közül. Azon a héten az alapismereteket újratanulták, és pár hét múlva már 24-en vizsgáztak karvezetésből...

A hangszereket a tavasz kezdetével kezdtük használni. Volt akinek ott hevert a régi mandolinja valahol félretéve, mások új hangszereket vásároltak a szászrégeni hangszergyárból.

Hányan, és milyen korúak alkotják a zenekart?

Jelenleg közel hetvenen vagyunk, és széles korosztályt ölelünk fel. Ugyanis, megengedtük a nyolc éveseknek is,

hogy kezdettől fogva ott legyenek a zenekarban, de behívtunk a szülők közül is némelyeket, hogy segítsenek. Úgyhogy, vannak egészen kicsik, és vannak néhányan, akik nem most tanulták a mandolint pengetni...

Hat szólamban írjuk a partitúrákat, első, második és nyolcadik mandolinnak, mandolának, gitárnak és basszus gitárnak. A zenedarabokat igyekszünk úgy összeállítani, hogy közben az énekek szövegét is elénekelhessük.

Egyelőre én írom a kottákat és én vezetem, de remélem, hogy ez nem lesz

így sokáig: a közeljövőben szeretném átadni másvalakinek a zenekart.

Régen is volt pengetős Perecsenben?

Volt, és következményeként szinte mindig szülő tud segíteni gyermekének. Közel húsz évvel ezelőtt, a baptista gyülekezet támogatásával, még a református egyháznál is működött pengetős zenekar. Most is vannak közöttünk olyan református gyermekek, akiknek szülei tudnak mandolinozni, és bizonyára biztatják is csemetéiket, hogy csatlakozzanak a kezdeményezésünkhöz.

Pengetős hangszereken viszonylag könnyen megtanul egy gyerek játszani, de mégis nagyon hasznos segédeszköz arra nézve, hogy az ifjabb nemzedék korán szerves részévé és szolgálójává váljék a gyülekezetnek. Előkészít a még felelősebb szolgálatra is – az énekkarban és akár az énekeztetésben.

Ha valamit nem kérdeztem, de a zenekarvezető szívesen elmondaná:

Legelőször Zilahon tanítottam pengetős zenekart, amikor az alapító tagok között ott volt a feleségem... Ő akkor 13 éves volt, mint a mostani zenekarunk tagjainak a zöme. Később a borzasi kis gyülekezetben is pengettünk, Tóth testvér biztatására. Ott két zenekar is alakult, az egyik (a népesebb) a református egyháznál. Ezekre az évekre mindig szívesen emlékszem vissza, mert a zeneórák nemcsak zeneileg, hanem főleg lelkileg formáltak bennünket. Remélem, ez ebben a zenekarban is így lesz.

Kérdezett: Szilágyi László

100. születésnap

Kincses Erzsébetet, gyülekezetünk legidősebb tagját köszöntötte július 7-én az aradi 2-es számú gyülekezet elöljárósága, valamint ifjúsága ígével, virágcsokorral és szülinapi tortával. Testvérnőnk Isten megtartó kegyelme által a 100. születésnapját ünnepelhette. Kincses „mama” 1991-ben férje halála után Szilágysomlyóról költözött Aradra, lányához, Kulcsár Annához. Akkor már 82 esztendő volt. Visszaemlékszem a

kenyér mindenkinek jutott, amit a kovászos uborkával jóízűen elfogyasztottunk.

A Kincses házaspárt hat gyerekkel áldotta meg az Úr: két fiúval és négy leánnyal. A család mostanra naggyá gyarapodott. Kincses testvérnő ma már 19 unokát 38 dédunokát és 2 ükunokát számlálhat.

A születésnap összejövetelen

szilágysomlyói házukra, ahol mindig rend és tisztaság uralkodott. Nagyon szerette az Úr házában való lakozást és a közösséget. A vasárnapi istentiszteletek után, unokáival együtt gyakran meglátogattam Bözsi néniéket. Gyerekek voltunk akkor, és ő szerető gondoskodással vett körül bennünket. Ha más nem volt, egy szelet zsíros

együtt emlékeztünk a megtett útra és hálával a szívünkben adtunk dicsőséget az Úrnak a megtartásért, a hordozásért – a sok áldásért és az örök élet ajándékáért Krisztus Jézusban. Az ünnepségen részt vettek a Kincses mama gyermekei és unokái, dédunokák, Szilágysomlyóról, Szilágynagyfaluból és Szatmárról. A Németországban és az Államokban élő

unokák és dédunokák nem jöhettek el. Ám akik jelen voltak, azokkal együtt Kincses testvérnő elmondhatta, hogy „Mindedig megsegített minket az Úr”. Gyülekezetünk nevében, ez alkalomból is kívánunk Kincses Erzsébet testvérnőnknek még sok évet erőben, egészségben, és azt, hogy majd elmondhassa az apostollal: „*ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.*” (2Tim 4:7-8).

Katona János lp.

„Isten hozott – újra haza!”

Dr. Vass Gergely lelkipásztor és **Máté Anna Ilona** hajadon gyülekezeti egybekelése történt meg augusztus 1-én, a magyarországi Békés baptista imaházában.

A menyegzői istentiszteletet Merényi Zoltán lelkipásztor vezette, ígét hirdetett a vőlegény testvéröccse, Vass András (a marosvásárhelyi Új kezdet gyülekezet vezetője). Áldáskérő imát Bálint Pál kolozsvári lelkipásztor mondott. A köszöntések sorát ugyancsak ő nyitotta meg, az erdélyi nőszövetség részéről felesége, Ibolya testvérnő adott át üdvözlét: „Isten hozott, újra haza!” – mondotta és még a Márk 3:14-et idézte. Nagy létszámban megjelent az aradi belvárosi gyülekezet énekkara, alkalmi énekekkel szolgáltak, ígével Kiss László elöljáró köszöntött. A rokonság részéről Vass Edit fuvolaszólót adott elő, édesanyja, Vass Edit kísérte zongorán; András Sándor (Gergely testvér kisebbik lányának a férje) énekszólót énekelt.

Csiszár István a menyasszony rokonaként, és mint a békéscsabai Új forrás gyülekezet lelkipásztora köszöntötte az új párt. Az ünnepi istentiszteletre zsúfolásig megtelt az impozáns békési imaház. A helyi gyülekezet részéről jókívánságát fejezte ki Lisztes Tibor presbiter, az Építő követek vezetőjeként Békési Endre, a Családi Napközi gyermekcsoportja (akiket Ilona testvérnő tanított) és a gyülekezet gyermekkórusa, valamint ének-zenekara.

A Szeretet lap főszerkesztője egy és negyedéves özvegyesség után házasodott meg újra. Felesége szilágysági származású, aki 2000 táján költözött a határon túlra – szüleivel és egy egyéves és hét hónapos korában gondozásba vett kislánnyal. A zilahi gyülekezet tagjaként vasárnapi iskolai tanító volt, és a

Harmatcseppek országos gyermeklap munkatársa. Békési éveiben is tevékeny részt vállalt a gyerektanításban.

Az örökbefogadott Hajni immár 12 éves. Az ilyenképpen megújult Vass család szeptember végéig még az aradi 1. sz. gyülekezet szolgálatában áll.

Testvéreink meghívást kaptak, hogy októbertől a vajdahunyadi körzetben folytassák a lelki munkát. **Sz. L.**

„*Testem Krisztus temploma*” címmel **Székelyföldi Női Csendesnapot** tartunk a Hargitai Keresztyén Központban **október 17-én**, szombaton. Előadó délelőtt: Révész Árpádné Ildikó (Szombathely, Magyarország). Délután evangélizáló istentisztelet következik (nemcsak nőknek), szolgál: Révész Árpád lelkipásztor-evangélista. **A kezdés időpontja: 9,30. Jelentkezni lehet János Mónikánál** a köv. telefonszámokon, illetve e-mail címen: tel: 0733-958573, vagy 0267- 340399, e-mail: janosmoni@gmail.com Jelentkezési díj 10 Ron/fő. Szeretettel várjuk azok jelentkezését, akiknek vágyuk az, hogy testük még inkább a Szentlélek temploma legyen. Szeretettel: **Kiss Zoltánné Judit**, Sepsiszentgyörgy

Kenyér

Rajongok a friss, ropogós kenyérért. Szeretem a kezembe venni a még meleg pékárut, örömmel tapogatom végig héjának minden egyes négyzetcentiméterét, és szagolok bele semmivel össze nem hasonlítható illatába. Szinte mindegy, hogy mivel eszem: éppen olyan szívesen fogyasztom hagymával és szalonnával, mint lekvárral vagy mézzel. A gulyáslevest vagy a pörköltet, a rántottát vagy a rakott kelt is, hacsak lehet, kenyérrel eszem. Egyedül a görögdinnye mellé nem kívánom.

Hálás lehetek – de vajon az vagyok-e igazán? –, hogy nekem és a családomnak megadatik a mindennapi kenyér.

Négy évvel ezelőtt Erdélyben egy kis székely faluban családok fogadtak be éjszakára. A reggelit is szállásadóink adták. Az itthon megszokott friss, ropogós búzakenyér helyett tömör, egy-két napos kukoricakenyér került az asztalra. Alig tudtam lenyelni a falatot. Pedig a dombok-hegyek közé ékelődött település lakói két kezük megfeszített munkájával termelték meg a kukoricát, maguk őrölték a lisztet, dagasztották és sütötték a kenyeret – és ami a legfontosabb, jó szívvel adták az anyaországból érkezetteknek.

Idén nyáron a dévai árvaházban puliszkával kínáltak bennünket. Mélységesen szégyelltem magam, hogy míg mi csak kavargattuk az ebédet, addig a gyerekek tányérja már rég üres volt, és lopva pillantgattak felénk, hogy ugyan mit csinálunk az étellel. Vendégek voltunk, meg kellett volna becsülnünk, hogy megosztották velünk azt a keveset, amijük volt, és ha másért nem, legalább köszönetünk jeleként el kellett volna fogyasztanunk, amit kaptunk. Mi azonban fitymálva és fanyalogva otthagytuk a puliszkát, és egyre csak a vizet ittuk, hogy minél gyorsabban megszűnjön az a rossz íz, amit az ételnek tulajdonítottunk – és ami talán „csak” rossz lelkiismeretünk jele volt.

Igen, sokszor rossz a lelkiismeretem. Érzem és tudom, hogy nem vagyok elég hálás az étekért, amelyet nap mint nap kapok. Természetesnek veszem a terülj, terülj asztalkát, és elfeledkezem azokról, akiknek ez – sajnos – nem természetes. Meg kell tanulnom köszönetet mondani ezért az ajándékért! Köszönetet mondani mindazoknak, akik előteremtik, megfőzik vagy megsütik és tálalják a reggelit, ebédet, vacsorát – mindenkinek, de elsősorban a mennyei Szakácsnak, aki a mindennapi kenyér megadásával nemcsak a testi, hanem a lelki táplálékomról is gondoskodik.

Vitális Judit

(Megjelent az Evangélikus Élet 71. évf. 34-35. számában.
Mostani közlés a Múlt, Jelen, Jövő naptár alapján).

Sík Sándor

Azért...

I.

Azért, hogy nem tudod, lesz-e holnapod: a mai nap kincse még a tiéd.

Azért, hogy álmodat előlheti éji sziréna: ameddig a nap fenn zarándokol az égen, addig imádhatsz Istent.

Azért, hogy nem tudod, mit hoz a legközelebbi óra: addig szerethetsz és mondatsz jó szavakat.

II.

Azért, hogy holnap talán zuhogni fog az eső: ma örülj az édes napnak.

Ha szobádba börtönöz a zápor: örülj a tikkadt fű-fa örömének.

És ha az életet veri el az áradat: örülj az élet-alomja halálnak.

III.

Azért, hogy az emberek annyszor úgy cselekesznek, mintha gonoszabbak lennének a fenevadaknál, sírj értük és imádkozzál, mert igen nagyon nyomorultak.

Azért, hogy az Isten olykor úgy cselekszik, mintha mostoha lenne és kaján: te hálát mondani ne szűnjél, mert nagyobb ő a mi szívünkénél. Agyunknál, szívünkénél nagyobb.

Hibaigazítás – A Szeretet júniusi számában, az Akik hazamentek rovatban közöltünk gyászjelentést **Balla Borbála** (98) temetéséről. „Élete utóbbi 11 évét Vajdahunyadon töltötte, az itt élő lánya gondozására szorulva” – A tudósításnak ez a mondata pontatlan, írta a szerkesztőségnek küldött levelében Gál Piroska testvérnő Vajdahunyadról. Soraiból kiderül, hogy az idős mama gondozásában ugyanolyan terhet vállalt a Magyarországon élő Borbála (férje után Szabó) testvérhúga is. Balla Borbála felváltva, egy-egy esztendőig volt Vajdahunyadon, illetve Orosházán, élvezve lányai szeretetteljes gondozását. (Sz. L.)

Július 25-én, Nagyváradon, földi életének utolsó útjára kísértük **Szilágyi József** testvért, akinek az Úr 76 évét adott. Temetésén Simon József lp. tv. a Zsolt 116:1-9 verseit olvasta fel, s szólt az elköltözött családjához és a gyülekezetéhez. A sírnál Megyesi József ny. lp. a Thessz 4:13-18 alapján vigasztalta a gyászolókat. Az énekkar alkalmi énekekkel szolgált. (af)

Népes család és tömeg gyűlt össze Érszőlősen július 6-án, hogy utolsó földi útjára kísérje **özv. Hiri Károlyné** szül. Lukács Emma testvérnőt.

1934. június 18-án egy hétgyermekes család második gyermekeként született. 14 éves korában elvesztette édesapját, aminek következtében többnyire reá és testvéreire hárult a gazdasági munka.

1958. október 22-én házasságot kötött Hiri Károllyal, akivel a hatvanas évek elején átéltek az ébredést, aminek következtében megtértek és új életet

kezdték. Házasságukat Isten 3 fiú és 4 leánygyermekkel áldotta meg. Tizenhat év boldog házasság után az Úr hazahívta szerető férjét, ami után 35 éven át az özvegység keserű kenyerét ette, és nevelte 7 kiskorú gyermekét.

Az utóbbi időben, betegsége következtében, erős fájdalmai voltak, ami alatt gyermekei példaadó hűséggel gondozták. Megváltója 75 esztendő adta neki ezen a földön, amely idő alatt megtapasztalta Isten gondviselő szeretettét és hűségét. Halála előtt a vágyával búcsúzott gyermekeitől, hogy az örökkévalóságban az Úrnál majd szeretne találkozni velük. Mivel teljesen tudatában volt elköltözésének, hisszük, hogy az Úr kegyelme elvégezte életében azt a munkát, aminek következtében most azon a helyen van, ahol örök örömben szemlélheti Megváltóját. Embertársaival és családtagjaival megbékélve hagyta maga mögött az élet viharaitól megtépzott, küzdelmes földi életét.

A háznál Veress Efraim helyi lelkipásztor a Mt14,22-33 alapján hirdette a vigasztalás ígét. „Uram, tarts meg engem...” A nekrológot veje, Kiss Zoltán sepsiszentgyörgyi lp. olvasta fel. „Az Úr szemei előtt drága az Ő kegyeseinek halála” (Zsolt 116,15).

A temetőben a helyi gyülekezet pásztora az 1Kor 15,53-58 alapján szólt Isten ígéből. Imával szolgált még Papp Dezső, Papp László és Nagy István lelkipásztorok. Többek

között elénekeltük nagymamánk egyik kedves énekét: „Tarts meg engem Uram, Jézusom...” (H.H. 696) majd azt az éneket, amit lelkipásztorával halála előtt néhány nappal énekeltek: „Már jön a hajnal...” (H.H. 461) A gyászistentiszteleten az érszőlősi gyülekezet és a környék gyülekezeteiből érkezett énekesek énekeltek.

Arra kérjük menyeyi Atyánkat, hogy vigasztalja meg az elköltözött népes családját, és segítsen úgy élni, hogy az Ő dicső országában legyen boldog viszontlátás. **Kiss Eszter**

„Hazaköltözött Kincses mama” – terjedt a hír Krasznán április 3-án.

Kincses Erzsébet Nagyfaluban született 1923. június 9-én, a református Nagy István és Erzsébet lányaként, református családba. 1942-ben házasságot kötött Varga Imrével, aki az '44-es háborúban meghalt. Ebből a házasságból egy lány született, aki 3 hónapos volt, amikor apja halálhíre megérkezett. A négy évi özvegység után 1948 december 4-én új házasságot kötött Kincses Árpáddal, aki nagy szeretettel felvállalta az árván maradt gyermek nevelését. 1957-ben megértette, hogy szüksége van a megtérésre és döntött az Úr Jézus mellett, s még abban az évben május 19-én bemeztelkedett, id. Kulcsár István testvér által, és a rátoni gyülekezet tagja lett.

1968-ban Bagosra költöztek. A két házasságból Isten összesen 4 gyermekkel ajándékozta meg őt (két lány és két fiú), 13 unokával, 25 dédunokával és 1 ükunokával, akiket naponként imában hordozott.

1971. október 4-én fájó szívvel ált meg veje, Bódizs Károly, és annak testvére, Béla koporsója mellett, akik tragikus balesetben távoztak az Úrhoz, három-három kisgyermeket hagyva maguk után.

1997-ben férje költözött az Úrhoz, és következett újabb 12 év özvegység.

2000-ben, gyengesége miatt Krasznára költözött.

2005. januárjában nagyobbik fia koporsója mellett kellett megállnia, akit aztán haláláig gyászolt. Életének utolsó éveiben, sok szenvedés, és erős fájdalmakban volt része, amit türelemmel és imádkozó lélekkel hordozott, vágyva egy jobb haza után, ahol nincsen sem könny, sem fájdalom. A gyászistentiszteleten a háznál Borzási Pál lelkipásztor hirdette az ígét, a Zsid.10:19-25 alapján, és a krasznai énekzenekar szolgált. Ezt követően testvérnőnk koporsóját Szilágybagosra szállították. A temetőkerben Szekrényes Pál lp. hirdette a vigasztalás ígét (Jel 21:3-5), szolgált a bagosi énekzenekar. „Az igaznak az emléke áldott!” (Péld 10:7).

Fehér Gergely

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

410050 ORADEA, Berthelot u. 5. Tel.: +40-259-415 424 Fax.: +40-259-406 782, e-mail: rmbasz@rdslink.ro

Elnök: Gergely István. Felelős szerkesztő: dr. Vass Gergely. Szerkesztők: Antal Ferenc, Szilágyi László.

Szerkesztőség: 410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA

Tel.: (4)0259-418 221, E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretetlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Mesterképzés gyakorlati teológiából

Az oklevél mellett az igazí értéke az oktatási programnak abban van, hogy alaposan felkészít a gyülekezeti életben fellelhető különböző szolgálatokra.

A TCM Nemzetközi Intézet (www.tcmi.eu), amelynek székhelye az ausztriai Haus Edelweiss, a Bécsből 25 km-re lévő Heiligenkreuz-ban van, kiváló evangéliumi légkörben, mesterképzést biztosít bármely tudományágban egyetemi oklevéllel rendelkező olyan férfinak vagy nőnek, aki a lelki munka valamely területén dolgozik, és a gyakorlati teológia tanulmányozása által szolgálatát hatékonyabbá szeretné tenni. **Az oktatási program tartalomra,** és az oktatásban való részvételre egyaránt nagyon flexibilis, ami elfoglalt személyeknek is előnyös.

A múlt rendszerben

Az oktatási intézménynek a története visszanyúlik a kommunista korszak éveire, amelynek a kihívásai hozták létre. 1963-ban a Toronto Christian Mission (TCM) International munkálkodni kezdett a Közép- és Kelet-Európában élő keresztyének felé, hogy bibliákat, irodalmi anyagot, oktatást biztosítson számukra és más természetű segítséget adjon. 1982-ben a TCM elkezdte az úgynevezett „nyári szemináriumot”, amikor észak-amerikai professzorok nyújtottak bibliai, teológiai és gyakorlati képzést a kelet-európai gyülekezeti vezetőknek. Alkalmi oktatást ajánlottak fel a kelet-európai országokban is.

A változások után

1991-ben, a Kelet-Európában végbe ment hatalmas politikai változásokat követően, a TCM létrehozta az Intézetet, hogy enyhítse a kelet-európai lelki vezetők képzéseiben mutatkozó szükségeket. Egy együttműködési vállalkozás alakult ki a Cincinnati Bible College and Seminary posztgraduális divíziójával. Ez vezette be a Master of Arts tanpályát, majd 1995-ben a Master of Divinity tanulmányi fokozatot.

Jelenleg

A TCM jelenleg három tanpályát ajánl fel. A Master of Arts, azok számára elérhető, akik bármely tudományágban egyetemi diplomával rendelkeznek.

A programhoz le kell tenni 16 vizsgát (tantárgyat áttanulmányozni). Ha valaki előzetes teológiai főiskolai képzés után lép be a programba, akkor csak 12 tantárgyat tanulmányoz át. A Master of Divinity program, a Master of Arts-ra épül, és további 12 vizsga letételét írja elő. Az Oklevél Program, azoknak ad tanulási lehetőséget, akik nem vehetők fel a mesteri szintű programokra (pl. nem rendelkeznek főiskolai diplomával), vagy akik más okok miatt nem tudnának elvégezni egy mesteri tanpályát. Ennek a programnak sikeres elvégzéséhez 8 vizsgát szükséges letenni.

Rugalmas oktatás

Az oktatás formája és lebonyolítása nagyon flexibilis. Egy tantárgy átvétele abból áll, hogy egy öt napig tartó oktatáson részt kell venni, valamelyik TCM oktató-helyen, ami vizsgával végződik. A tantárgyat leadó tanár az oktatási hét előtt előtanulmányokat ír elő, ami olvasásból és dolgozatok elkészítéséből áll. A TCM oktatási központjában, Heiligenkreuzban, a tanfolyamok 10 napig tartanak.

A TCM minden évben közzé teszi programját arról, hogy mely tantárgyat melyik oktatási helyen, és mikor oktatják. A diákok eldöntik, hogy a

programjukhoz választott tantárgyakat mikor és hol fogják átvenni.

A romániai magyar csoport

ebben az évben indult és több mint 15 beiratkozott diákkal rendelkezik, nem csak Erdélyből, hanem Kelet-Magyarországról és Ukrajnából is. A csoport számára már eddig két tanfolyamot tartottunk; márciusban a rendszeres teológia, július elején pedig „Az istentisztelet teológiája és gyakorlata” c. tanfolyamot. Augusztusban a csoport legtöbb tagja részt vesz a „Házasság és családi élet” c. tanfolyamon, ami Ausztriába kerül megszervezésre.

TCM-oklevél

A TCM programjait elismeri az Egyesült Államokban a Higher Learning Commission of the North Central Association of Colleges and Schools (HLC) akkreditációs ügynökség. Ez azt jelenti, hogy a TCM-nél szerzett oklevél egyenlő értékű bármely amerikai egyetem oklevelével. Az oklevél mellett az igazí értéke az oktatási programnak abban van, hogy alaposan felkészít a gyülekezeti életben fellelhető különböző szolgálatokra.

Dr. Kovács József

TCMI északnyugat-romániai területi igazgató